

Kukorelly Endre

Ó, alt, öreg, ős, régies

„A költőnek az volt a szándéka, hogy még hat regényt ír, amelyben kifejthette volna nézeteit a fizikáról, a polgári életről, a háborúról, a történelemlről, a politikáról és a szerelemlről, ahogyan az *Ofterdingenben* a költészetről tette.”
(Ludwig Tieck kiegészítése Novalis *Heinrich von Ofterdingen* című regényéhez)

„Tomorrow, and tomorrow, and tomorrow”
(Shakespeare: *Macbeth*)

[*Fizika. 1995*] Öreg kulcs. Annyira régi, hogy fogalmad sincs, hová illet valamikor. Nincs olyan kulcslyuk vagy ajtózár *sehol*, és nem is emlékszel rá, hogy lett volna. Egy régi szög, enyhén görbe, kemény fából húzhatták ki. Ó papucs gumiból. Használt papucs, lifeg a talpa. Dobjam ki, kérdezi magától [K]. Előszed a sublót alsó fiókjából egy kupac gondosan egymásra hajtott régi pólót, és egy műanyag zacskóba pakolja. Beleteszi a szöget meg a papucsot. Nem jók semmire. A kulcsot nem találja. Pedig idettem, mondja. Most magában beszél? Benéz az ágy alá is, bosszankodik. Ki kéne porolni, gondolja. Vagy mondja ezt is? Kidobja a zacskót. Kiviszi a ház elé, az egyik kuka tetejére teszi. Amikor a fürdőszobában leráncigálja a nadrágját, kiesik a zsebéből a kulcs.

[*Történelem. 0000*] [K] nem zsidó. Ez semmit se jelent. Annyit jelent, hogy [K] nem zsidó. Nulla, nem identitás, identitástöredék sem. Hanem? Nem bibsi. Nem zsé. Nem zsiráf. Nem pingvin, nem pálmafa, nem pigmeus. Kleist úgy kezdi a *Kolhaas Mihályt*, hogy eléggé meghatározza a fickót; tizenhatodik század dereka, egy tanító fia, lócsizár. Jóraláló és szörnyű, a legjóralalóbb és a legszörnyűbb. Harmincéves, jótékony és istenfélő, gazda egy faluban, a Havel partján feleség, gyerekek, satöbbi. És jogérezék. Lehet olyan környezet, tudok annak, amit leírok, olyan környezetet teremteni, ahol némiképp identitásjellegű lesz, hogy [K] nem zsidó. Az emberek ilyesmire csak sokára jönnek rá, és a legtöbbször véletlenül. Anélkül, hogy mondanának nekik erről bármit. [K] nem arra jött rá egyszer, hogy nem zsidó, hanem hogy vannak zsidók, és úgy beszélnek róluk, hogy azok, akik hallják – és ebbe ő is beletartozott, mert előtte beszéltek róla – nyilvánvalóan nem tartoznak a zsidók közé.

[*Polgári élet. 1977*] [K] faterja lebénult. Nem lebénult, de valami ilyesmi, valami történt vele. Rövideket lép, mintha egymáshoz volna pányvázva a lába. Megy a folyosón, és rövideket lép. Észreveszi, akkor lép két vagy három hosszút. Túl hosszút, így meg túlzottan hosszúra sikerül. Húha, gondolja, ajaj, ez nem vicces. A francba, gondolja. Először is ilyen rövideket lépek, gondolja, aztán meg észreveszem, hogy rövideket lépek. Megáll, de ez is túlzás, most miért állt meg, azért állt meg, mert észrevette, hogy ilyen hülyén lépdél?

Azért.

És most induljon meg?

Jó lesz.

Lépjén hosszabbakat?

Lépjén.

És.

[*Politika. Szerelem. Költészet. 1986*] Egyszer fölmentek [[C]] apjának a lakásába, meglocsolni a virágokat. Cigarettafüst. Cigiszag, kávészag. [[C]] kitárja az ablakot, leszed az asztalról néhány edényt, levakarja az odaszáradt ételmaradékot. A tányérokat mosogatóba teszi, rányom valamennyi mosószert, megengedi a vizet. Teli a lakás használt kávéscsészékkel. Felül a konyhapultra, [K] félrehúzza a pinájáról a bugyit, és belehatol, azonnal elélveznek. A cigiszagot nem lehet kiszellőztetni. Az ablakok nyitva, dől be a július közepi forróság, a szag marad. [K] a könyveket nézegeti az egész falat elfoglaló sötétbarna színű könyvespolcon. Népi írók, mondja. [[C]] nem hallja. Németh László-összes, *Tanú*, első kiadású Adyk, Nyíró halina-összes. Olvastál valamit Némethről, kérdezi [[C]]-t. [[C]] előszed a szekrényből egy lepedőt, szétrázza, megvizsgálja, az ágyra teríti. Ezt olvastad, mutatja a *Kisebbségbent* [[C]]-nek. [[C]] nem felel. Nem hallja. Más rezgésszám. Németh, ráadásul *német*. Túlzottan szétszakad minden. Kettészakad. Nincs megengedve semmi finomság. Bal, jobb. Így néznek rá, így néz másokra.

[*Szerelem. 1977*] A nők túlélnek a férfiakat. Szinte mind szinte mindet. Sokkal tovább élnek, és közben nincs semmi bajuk, csak már öregek, vagy nagyon öregek. Aszottak. El vannak fonnyadva. Az a baj, hogy az ember így összeaszalódik, mondja [K] anyja [K]-nak, aki nem tud elég gyorsan elmenni onnan, hogy ne hallja. Mint egy alma, mondja. [K] anyjának húsz éve *kizárólag* özvegy barátnői vannak. A Klári özvegy, Babszi néni özvegy, a Rita annyira özvegy, mintha mindig is özvegy lett volna. A szomszéd kertben nagy garral le-föl csörtető, gonosz öregasszony özvegy. Volt neki férje, ezt [K] nehezen tudja elképzelni. Margitka özvegy, [K]-nak fogalma sincs, mikor halt meg Margit bácsi, a sánta. Magda is özvegy. [K] anyjának a nővére is özvegy. A házban minden idősebb asszony özvegy, a Somlóné meg a Vértessyné. A szomszédasszony is. Egyedül élnek. Öreg férfiak nincsenek. A régi prostikról a Rózsa utcai nyilvánosházból nem tudni, hogy özvegyek-e, és kinek az özvegyei.

[*Háború. Költészet. 1947*] Maykäfer flieg. Der Vater ist im Krieg. Die Mutter ist im Pommerland. Und Pommerland ist abgebrandt. Minden háború harmincéves, a blitz is, a százéves is.

[*Szerelem. 1986*] Ez mindig ilyen közel jön, gondolja [K]. A pasas egészen közel lép [K]-hoz, úgy beszél hozzá. [K] hátrébb húzódik, az meg megy utána, mintha zsinórral lennének összekötve, tartja a távolságot. Hátra lépsz, feléd lép. Hevesen beszél, intget hozzá, látni rajta, hogy nem veszi észre magát. Heveny, mondja róla [[C]]. Heves zsidó, zsidós heveség, valami nagyon fontos könyvről beszél, vagy a politikáról beszél, jelentsen ez, mármint a politika, bármit. Ha [K] bólogat, akkor rendben van, ha közbevág, a fickó abbahagyja, és értetlenkedő képet vág. Ezt se érted? Kifröccsen a nyála beszéd közben. Fröccög, mondja [[C]]. Nem vészes, de mégis van ez a fröccs, [K] is látja, hogy a fickó fröccög, és látja, hogy [[C]] mennyire viszolyog ettől.

A fickótól. Lépj hátrébb *ilyenkor*, mert összenyálaz, súgja [[C]] [K] fülébe. Nem nyálaz. Dehogynem. És legyint. Nem látod, mi megy, mondja. Mi megy? [[C]] legyint, mindegy. Leuralják. Mindent. Ne hidd, hogy te vagy a kivétel. Mert szőke vagy, baszd meg, és kék a szemed? A két szép szemedért? Ilyenkor [[C]] nem szép, [K] nem találja olyan nagyon szépnek. Pedig szép.

[Fizika. 2006] Szerénynek lenni munka. Nagy és folyamatos, ha kiállsz is belőle, gyorsan visszaáll az arcod. Mint egy távol-keleti maszk. Egyszerűen nem jó, ha mások meglátják, nem csak te nézegeted a tükörben. Nézd magad eleget a tükörben. [K] nézi magát. Néha látja. Néha valamit lát. Vagyis mindig lát valamit. Most valószínűleg nagy volt az arcom, gondolja, és megrázkódik. Milyen közelről kell nézelődni?

[Fizika. 1969, 2006] Ásni. Izom. Izzad. A zsidó fiúk máshogy izzadnak, és másként tapad rajtuk az izom. A zsidók nem ásnak. A kibucban ásnak. Kapálnak is. A téeszben nem kapálnak, mert ott a parasztok kapálnak. És ásnak, meg mindenféle. Kóservágás megy a kibucban. Nem csak úgy ledőfik a disznót, mint a parasztok. A kibucban nem vágnek disznót. Ott a zsidók parasztok, a parasztok zsidók, a téeszcsében a magyarok kapálnak. Vagy tótok. Vagy a svábok. A telepiek svábok vagy szerbek, de már mindenki magyar. Zsidók nincsenek.

[Szerelem. 2018] Egy idős nő nem tudja eléggé széttenni a lábát, mondta a Rajkai [K]-nak. [K] ezt megpróbálta elképzelni. Szétteszi a nő a lábát, de nem eléggé. Teszi, de kevés. Még szerencse, gondolja, hogy nincs túl nagy fantáziája. Az anyám nem tudja eléggé széttenni a lábát, mert már öreg, mondja Rajkai. Ezért nem baszik. Honnan tudod, kérdezte [K]. Mit honnan? Hát, hogy nem tudja széttenni! Onnan tudom, baszd meg, hogy mondta, mondja Rajkai.

[Fizika. 2018] Álmában Berlinben van. De nem az, tudja álmában, hogy nem ez a Berlin a Berlin. Ezen álmában meglepődik. Nagy füves terület a Zoo mögött, irgalmatlanul sok zöld terület. Sétál a zöldben. Aztán fut, de nincs vége. Az a vége, hogy felébred.

[Szerelem. 2006] Karácsony másnapja, kora délután. Sötét van, hideg, nincs hó. Régen volt hó. *Bezzeg*, ahogy [K] anyja mondaná. Mondja is. Karácsony, havazás, mentek át a Ferdinánd hídon a nagymamával, karácsonyi misére. De az régen volt. Ahogy a cselédlány kinyitja előtte a bejárati ajtót, [K] előbb Nikit pillantja meg. Épp a fürdőszobából lép ki, ahogy észreveszi [K]-t, azonnal visszafordul. Erősen ki van festve. Öregedés. Mert öreg? Nyilván a sminkjét igazgatta, a nők mindig találnak valami igazgatnivalót. A cselédlány öreg. Tavaly is ő volt, tavaly is pont ilyen volt. Nem mintha [K] emlékezett volna rá. Bejárónő, nem itt lakik, az unokaöccse egyedül él, és nincs is cselédszoba. Ha volna cselédszoba, akkor sem lakna itt senki. Tökéletesen felújított lakás, a túlzásig felújított antik bútorok, a falakon 19. századi, még korábbi festmények. Sokan vannak, [K] családja, karácsony második napján [K] unokaöccse meghív mindenkit, aki számít. [K] számít. Niki nem a rokona, az unokaöccsének a rokona. Egyszer megbaszta egy szilveszteri partin, aztán nem lett belőle semmi, nem folytatták, valahogy szégyellték, vagy mi. Legalábbis [K] azt hitte, hogy Niki szégyelli. [K] nem szégyellte. Ilyen

karácsonyi összejöveletekre mindig magával viszi az aktuális barátnőjét, és élvezi a helyzetet, hogy mit szól a család a lányhoz, a lány a családhoz. Először is a bemutatás. Bemutatja, mondja a nevét, német, mondja nekik. De ért magyarul.

Vagy Vas megye.

Vagy Újlipót.

A férfiak gusztálják a lányt, a nők nem. [K]-nak fogalma sincs, hogy ilyenkor a nők mit csinálnak, mit kezdenek azzal, ha látnak egy fiatal, *kifejezetten csinos* nőt. Idős hölgyek, öregedő nők egy csinos, lehetetlenül fiatal nővel. Az meg velük. Semmit sem kezdenek, mit kezdenének, ránéznek, elfordulnak. Oda se néznek. Mi a francot lehet csinálni. Oda se bagóznak, ahogy [K] anyja mondta. Mit kísérletezgetek itt, gondolja [K], és kicsit mérges magára. Megnézi a szendvicseket. A legjobb helyről lettek hozatva. Lazac, kaviár, hideg hús. Pont megfelelő módon hűtött borok. Kinéz a konyhába, ott ül a másik bejárónő. Nincs véletlenül sör, kérdezi tőle [K], és a fridzsider felé bök. Hát nincs, mosolyog a nő. Az is öreg. Sör nincs. Minden van, az nincs. Kísérletezik, ahogy fehéregerekkel szokás.

[*Történelem. 0000, 1911*] Tizenhét ember egy fehér damasztal leterített asztal körül. Tizenöt vagy tizenhét. Borospalack, poharak, összecsucskható kerti székek, háttérben a bögötei kúria hat ablaka. Egy tonettszéken negyvenes, jó alakú, földig érő, fehér ruhában, félig háttal a kamerának, mellette bézs színű ruhában egy valamivel idősebb, profilból látszik. Szemben velük fehér ruhás, vékony arcú lány, félig-meddig eltakarja az asztal, az abrosz. Minden fehér vagy barna. A nők haja kontyba csavarva. A fiatal nő mellett nyolc év körüli kislány, épp csak a szeme látszik, a fotós felé néz. Az asztalnál elegáns, világosszínű öltönyben három férfi, oldalvást látszanak, szemben, egy nyitott ablak előtt két álló alak: negyvenes, magasgallérú, bajszos, szemüveges, kezében pohár, mellette egy fiatalabb, tisztí zubbonyban. Ő is szemüveges. Hátnál, jobboldalt hat muzsikusz cigány. Fekete-fehér fotó. Vajsárgára öregedett. Urak. És cigányok. Béke van. A fénykép hátoldalán szépen formált betűkkel: Boldog névünnepet kívánnak a túloldaliak. Bögöte, 911. VI. 25. Kilenc név, Mano, Jóska, Géza, egy csinos, olvashatatlan krikszkraksz, Margit, Lonci – ez gyerekírás –, Pista, Anyus, és talán még egy Jóska. [K] rokonai. Nem tudom, kik, gondolja róluk [K]. A rokonaim. A felmenőim rokonai, hozzátartozói. Ha úgy alakul, még láthatta volna őket, gondolja. Azt a kislányt láthatta volna. Ha tudná, hogy kicsoda. Ha meg nem halt volna. Egy másik fotón, ugyanakkor készült, öt hölgy, nagy kalapban, mind hosszú, hófehér csipkeruhában, épp kilátszik a cipőjük. Az első a legmagasabb, a legfiatalabb és a legszebb, a mellette álló is fiatal és csinoska, a másik három inkább középkorú. Semmit sem tudok róluk, mondja maga elé [K]. Egyáltalán semmit. Balra a kúria, ugyanaz a falrészlet, mint a másik képen, kerti paddal és díszbokrokkal, jobboldalt, valamivel távolabb kétemeletes gazdasági épület, előtte bokros rész, facsemetékkal. Bögöte, Hosszúpereszteg. Cselédek nem látszanak. Fotózás előtt beküldték őket a házba, a konyhában szoronganak, ki se merik dugni az orrukat. Menjünk oda, mondja [K] [[C]]-nek. Inkább mondja, mint kérdezi. Menjünk oda, ismétli meg. Jó, mondja [[C]].

[*Polgári élet. 1962*] Viszi a víz a döglött halat. Sodródik, megpördül. Fehér a hasa. Folyóvízszag van. Délután [K] kibiciklizik a futballpályára. Csütörtökönként hoznak

egy szállítmány sört a vegyesboltba, és olyankor az a feladat, hogy vegyen két üveg Családi Sört a vasárnapi ebédhez, méghozzá úgy, hogy ne a fél napja menjen rá a sorbaállításra. Ha későn ér oda, elfogy, korán menni meg gáz, mert akkor ott álldogál a sorban a telepi csajok közt, mint egyetlen fiú, hülyeség-mintapéldány. Ráadásul pesti, az külön olyan nem is tudni, milyen.

[Szerelem, háború. 1962] Furcsa, de néznivaló. Néznivaló, de morc pofával nézik. Már-mint [K]-t a telepi lányok, hogy ez meg ki a franc. Pedig ötmilliószor látták egymást, legalábbis [K] őket. Azt hiszi, hogy csak ő nézi a lányokat, a lányok nem nézik őt. Lenézik, észre se veszik. A fiúkkal nincs ilyesmi, velük futballozik, és az más. A futball más, a fiúk fociznak, [K] focizik. A fiúk háborúznak, a lányok nem tudni, mit csinálnak. Véletlenül mindig a pálya felé bicikliznek. Igaz, hogy nem néznek oda, gondosan nem néznek arra, pedig milyen jó volna, ha néznék, ahogy fociznak, mert [K] jól játszik, és akkor azt ők is látnák, és mit tudom én, tetszene nekik. Tetszene nekik [K]. Fogalma sincs róluk. Nem érti az egészszet, nem ismeri ki magát, nem ért semmit. Őket. Rajtuk. Belőlük. Behunyod a szemed, becsukod a szád. A legkomolyabb minden dolgok közül, az egyetlen komoly dolog egy lány. Sok lány. Két lány. Minden lány külön a legkomolyabb dolog. A legcsodálatosabb, legérthetlenebb, legkülönösebb.

[Történelem. 1962] Zsidó, jé. Zsidók, gondolja [K] a zsidókról. Az mi. Azok kik. Persze tudja, mi az, hogy zsidó. Ha nem kérdezik. Persze ki kérdezett volna tőle ilyet? Ha kérdeznéd, nem tudná, de mondaná, nagyon helyes, amit nem tudsz, arról beszélj, hátha kijön belőle valami. Azt nem tudja, hogy honnan tudja, amit tud. Így-úgy a zsidók meg a komcsik, eleget hallotta gyerekként, a bridzselő rokonoktól meg mindenféle rokonoktól.

[Háború. 1969] Látogatókat a moziteremben lehetett fogadni. Hoztak be sült csirkét, termoszban kólát, sört. Fölmentek a moziba. A székeket nem volt szabad egymás felé fordítani, úgy ültek, mintha filmvetítés volna. Beoldalaznak a sorba. A kólától csuklani kezd. Vasárnap délelőtt, ülnek egymás mellett, mindenki zabál. Ott marad [[C]] a vetítésig. [K] igyekszik benyúlni a trikója alá, [[C]] elhúzgálja a kezét. Várjál, mondja, várj még, ez megy egész nap. Kezdik a vetítést, akkor [[C]] lecsusszan a székről. Az ülés visszavágódik, senki nem fordul hátra. Kigombolja [K] nadrágját. Engedd, hallja [K], lehet, hogy rosszul. Egy futballmeccs részleteit adják, kissé kitekert nyakkal nézi. Éles csapódások, néhányan felállnak, araszolnak kifelé a sötétben. Végeztek, kimennek. A nők hazamennek. A fiúk vissza a körletbe.

[Polgári élet. 2014] Hatan vagy heten ülnek az asztal körül. Egy puha férfi, most érkezett. Ketten leléptek. A rendelt pizzák maradékai, elég rossz látvány. A puha fickó nézegeti a pizzamaradványokat, hogy melyikbe nem haraptak még bele. Kivesz egy nagyobb darabot, némi harapásnyomokkal. Néha valaki feláll, kimegy cigizni, a mosdóba vagy csak úgy. [K] figyel, hogy mikor válik ketté a társalgás. Vagy háromfelé. [[C]] intenzíven beszélget az egyik nővel, pont olyan messzire tőle, és pont olyan halkán, hogy [K] nem érti. Egy fickó, akit [K] azelőtt nem ismert, folyamatosan beszél hozzá, [K] nem figyel oda. Valami gazdasági izé, tőzsde, hogy a kormány mit miért csinál

teljesen rosszul, és hogy kéne jól csinálni. Zsidós hanglejtés, mindent tudok attitűd, ráadásul érezni a lehetétét, olyan közel hajol [K]-hoz. [K] bólint néha, közbeszól, és dühös magára, hogy mi a francnak udvariaskodik.

[Háború. 2018] Szombat kora reggel, Izabella utcai trolimegálló, három megviselt férfi álldogál egy kis éjjelnappali előtt. Maszk van rajtuk, a tokájukra tolva. A legfiatalabbnak látszó egy pálinkásüveget dob a megállót jelző oszlopra rögzített szemétládjába. Akkurátus mozdulatok, kijelzi, hogy ő végképp nem szemetelne. Véletlenül sem. Ahogy elengedi a kis üveget, látja, hogy célba talált, halkan koppan a szemétláda alja, fölkapja a karját, mint egy karmester, aki elégedetten leinti a zenekart. Egyik férfi se látszik fiatalnak. Öregnek se. Nem vagyok annyira alkoholista, mondja az egyik, aztán rögtön hozzát teszi, de alkoholista vagyok. Halkan beszélnek, [K] alig hallja. Ezt a mondatot hallja, a többiből csak szavakat, mert többnyire egyszerre beszélnek. Kócos, ritkás, hajgumival hátul összefogott, hosszú ősz haja van mindháromnak. Közelebb kéne lépnem, gondolja [K]. Nem lép közelebb.

[Fizika. 1975] Ahogy keresztülmegy a középső szobán, mintha megrezegne az ablaküveg. Megtorpan. A rezgés abbamarad. Toppant egyet, fölugrik, páros lábbal érkezik a parkettára, az ablaküveg megrezdül. Ezt eddig még nem vette észre. Háborús maradvány, a szemközti ház bombatalálatot kapott, onnan van a rezgés. Akit nem zavar, hogy fogalma sincs semmiről, legjobb, ami történhet vele, hogy zavarba jön.

[Fizika. 1962, 2018] Megy fölfelé a liften. Lassan megy. Minden emeletnél megáll a kabin, és vagy beszáll valaki, vagy nem. [K] apjának utolsó munkahelye, ezt álmodja. Elfelejtet, amit álmodsz, ha nem irod le rögtön. Apa, cigifüst, levendula, érzi az illatát. Folyosó, süppedős szőnyeg, sötétbarna lambéria, ismerős szagok. Iszonyúan dübörög a szíve. Jó, tehát nem halt meg, itt dolgozik, ebben a bankban, az irodája, mindjárt megtalálja, nem ez, az se, erre felé kell lennie, ezen a folyosón, százszor járt itt. Ötven évvel ezelőtt. Késő van, elkésett, de miről? Nem is ez az emelet? Nem ide akart jönni? Egy nő a liftben azt mondja, hogy ez nem az az emelet. Nem jó emelet, hanem az orvosi rendelő. Piros rendelő, pirosra mázolták a falakat. És sárgára. Egy kővér, tűzpiros ápolónő. [K] fehér, mint a viasz. Dobogó szív.

[Szerelem. 1962] Este, korcsolyázásból hazajövet egy lánnyal, átvágtak a Városligeti tó behavazott betonján a vaksötétben, a kisérdalatti végállomása felé. [K] nem emlékszik, hogy miért mentek arra. Nem miatta, az biztos, nem az ő ötlete volt, eszébe se jutott volna. Azért járt ki a jégre, hogy ezt a lányt nézze. Legalább távolról, és pillanatokra kissé közelebből is, mert a jégen minden csak pillanatokra van úgy, ahogy van. Bámulta, és ha a lány véletlenül visszanézett rá, elkapta a tekintetét, igyekezett közönyös arcot vágni. Ha nem volt kinn, egyszerre halálosan unni kezdte az egész kavalkádot, a korizást körbe-körbe, a barom haverokat, a kétforintos forró teát, a hangosbemondó recsegését. Egyik délután épp a korcsolyát próbálta fölcsatolni a bakancsára, ahogy vacakolt a kurblival, megpillantotta a lányt, ahogy nagy lendülettel egyenest felé tart. Spiccen, a hófehér korcsolyacipőjében. Ez idejön. Idejön? Megáll [K] előtt, aki nem mert fölnezni, a kurblival szarakodott. Irtó gáz ez a kurbli

korcsolya, miért nincs nekem hokikorim, gondolta. Miért nem vagyok más. Nagyobb, érdekes, érdekesebb, *valaki*. Nézte a cipőjét annak a lánynak. A lába. A lábát. Áll, toporog. Aztán mégis fölpillantott rá. Várj meg itt nyolckor, jó?, mondta [K]-nak. Ugrál a szív, ez ismerős? Hányszor ugrál így a szív száz év alatt? Hatvan év alatt? Botorkálnak a sötétben, átmásznak a betonkaréj melletti vízfolyón, a lány fogja [K] kezét. Elejtette a korcsolyáját, kiesett a kezéből. Ölelje át?

